

Maria PROCHIPIUC

Născută în Iași, atunci când, a fost o seară și apoi a fost dimineață, când anii se legănau în ghirlande aurii de urări... a urmat apoi un drum liniar cu evenimente și întorsături în ciclul zilelor, inventam la timpul acela cuvântul mamă și apoi tată...Mai târziu, am încercat să le dau noi sensuri într-o carte imensă numită viață. Fiecare filă imaculată o ștrangulam cu trecerile mele prin ea, cu trăirea în mine, în ei și în Dumnezeu. De mă voi apropia de ultima filă și de voi fi din nou la cumpănă de ani, să nu uitați a scrie: a încercat să-și numere zilele pentru a deveni mai înțeleaptă! Acum, aici și pentru totdeauna cerul și pământul se vor lega într-o horă a veșniciei!

Noaptea nesomnului din mine

O stâncă albă îmi străpunge gândul
Șoapte dau anii strânși sub povară;
Te naști cuvânt
Și mă biciui cu privirea-ți oarbă.

Tăcerea mi-o împarți în două, egal,
Ca o sabie a miezului de noapte.
Aprind o lumânare a timpului trecut,
Să poți trece, legănat peste răscruci.

Un munte cât minunile lumii
Apasă sufletu-mi închis,
Când, întrupat din gesturi și cuvinte,
Tu mă iubești cu ochii și fruntea albită de dor.

Sunt floare târzie neatinsă femeie,
Nepovestită de mâini, amenințată să piară,
Sunt doar...o tăcere, dulce – amară!

Cum oare, să te cuprindă poemul acesta?

Să nu rătăcim unul de altul

parcă a fost mai ieri într-un vis întâlnindu-ne
ne scurgem viața în clipe – nemărginită zare
între marea respirație tulburătoare

mi-am pus eșarfă roșie

între un ieri și-un azi suntem noi
nu pretindem nici pomană
ci darul așezat căuș
în palmă

măinile noastre într-un alt vis se vor întâlni
înălța-vom turn până-n miezul cerului
dintr-o singură inimă ridicându-se-n amurg
cu glasul lui tremurător
dorul

hai să oprim noaptea întreagă
alergând spre chemări
nu e nevoie
nici de ferestre
nici de lanțuri
nici jertfa adusa drept obol
să mă cuprinzi în brațe

...ci darul așezat căuș
în palmă

Simbol

De-ai fi aici, m-ai mângâia – privire,
Din suflet mi s-ar risipi minciuna,
Copacii goi ar înfrunzi pădurea
Dacă ai fi!

De m-ai privi, mi s-ar topi tot gerul
Cu binecuvântarea-n mâini de gheață.
Iar glasul meu cuptor topit în față
Dacă ai fi!

De te-ai gândi la mine totdeauna,
Din alte timpuri anii mi s-ar șterge,
Lăsând în cânt cuvântul să ne-alerge
Dacă ai fi!

Drumul păsărilor

clipele se împleteau în vârful scărilor –
melancolie
străjerii nopții picurau din lumânări
fuioare de lumină
înainte de sfârșitul zilei
pe coridoare neliniștiții călători
purtau din veșnicie atâtea strigăte
din ecouri în ecouri
urcam pe scara memoriei
aducerile aminte
eram Noi
apoi eu
și
numai tu

dincolo de ferestrele larg deschise cerul
sângera
în hora nemuririi
goală se despletise noaptea
mi-am încetinit pasul la colț de răspântie
în revărsat de zori când sună deșteptarea
cu sufletul pereche în germen de văpaie
eu te găsec femeie
era el
apoi eu
și numai NOI

pe drumul păsărilor
te voi recunoaște după miresme
și soare

te aștept în bătaia vântului
pârguindu-mi-se inima
va rodi

Mereu spre... altă zi

Pe undeva, printre copaci, de-aseară a nins cu poeme
Și peste blocuri, care, își sting luminile mute.
Cineva, mă caută, prin vreme,
Erau parcă ochii tăi adânci.

Pe undeva, doar ploaia mai scrie câte-un cuvânt
Cu negura străină a somnului de mâine,
Vreau să renasc, măcar șoaptă să-ți fiu
Sau poate un început de cânt.

Pe undeva, doar lacrimile se preling printre cuvinte,
Ca tânguirea ce fierbe în adânc.
E doar un scurt popas, la margine de vis,
Când anii prind aripi de-a lungul umbrei tale.

Te-aș întreba ce zici străine

Motto: *într-o zi ai să pleci fără mine
și am să adorm în viață fără să trăiesc*

dacă ar fi să plec
voi lua cu mine toate nopțile în care mă lumineai
ți-aș dăruia doar simțirea în viața asta schimbătoare
să-mi spui atunci cum ai iubit femeia
cu firea ta mereu trecătoare

dacă ar fi să plec
îmi vei scrie pe suflet doar o poezie
vei așeza zilele rămase-n neclintire
să pot întinde mâna vedenie-n iubire
când dureros suspină în glastră orhideea
ce-ar vrea ca să-ți vorbească din timpul ce-a trecut
ca o răsfângere-n oglindă
pe ape veșnic tulburi

dacă ar fi să plec
te-oi îmbrăca cu mine
șuvițele pe frunte îți vor cădea rebele
și poate o clipă te voi iubi-n neștire
pe drumuri unde doar iarba suspină dureros a tine

dacă ar fi să plec
ramuri cu miros de fân
în clipocit de ape floare de tei
ne vom scutura în mâine și poate doar azi
încet încet să nu ne prindă umbra
inimii cerșind cuvânt

dacă ar fi să plec
nu-mi pasă că vei așterne tăcerea

te-aș întreba ce zici străine
ia spune cum ai nimerit
nu ești cumva...

